

Indsendelser.

Hvor megen Myndighed har en Kreds?

Det var ikke min Hensigt med dette Spørgsmaal at træde hverken Kreds eller Personer for nær, hvilket jeg forhaabentlig heller ikke har gjort, men simpelthen rette paa, hvad der forekom mig at være virkelig Uorden. Det "Alogete" for mig var vel nok at se, men Ordensmæssige, som jeg er, har jeg været for dette, naar noget er i Uave, saa man faar helde mig den Svagthed til gode. Jeg mener kun Folks, Præsidentens Kredens og Samfundets Vel.

Til hvad "3" siger, at jeg skulde have gjort, vil jeg blot svare, at hvad jeg kender til dette Forslag, har jeg fra Mand, der har "Kendtskab til Sagen".

At Præsident, som kun er paa Vej, eller af en eller anden Grund kun opholder sig midlertidigt i en Kreds, vilde forlange Stemmeret ved en saadan Kreds's Valg, kan jeg ikke tænke mig muligt. Disse Grunde for nævnte Bestemmelse bortfalder altsaa.

Men Præsident, som af hvilken som helst Grund flytter ind i en Kreds og bosætter sig, enten for at tage Hjemstædet, begynde Vægerforretning eller virke for Guds Rige, uden videre Ceremoni er Medlem af Kredsen, saalænge den forenedes Kirke efter Guds Ord, ikke bestemmer anderledes, maa være en Selvsjælg.

Da en Kreds, som vilde forlange Dptagelse eller nægte ham Stemmeret, har derved, — derjom jeg ellers fortaar mig paa firkeltig Aetspleje — taget Skridt i Kirketugt mod bemeldte Præsident, hvilket kun den senere Kirke har Ret til at gøre.

Det er godt nok med Samfundets og Kredens Duffer om, hvor man skal leve og virke; og som Samfundsmænd, som jeg er bekendt for at være til Fingerridderne, mener jeg, at al muligt Senhøj bør tages til disse. Men det, at en Præsident eller hans Duffer Helbred krævede, at de bosatte sig paa en bestemt Gade og, for at høre Guds Ord, i en bestemt Menighed, men at Folk og Præsident i Kredsen ikke snittede dem der, skulde han saa derfor miste sin Stemmeret ved Kredens Møde? Eller banlyses hans egen Kirke? Eller af Senhøj til andre Duffer lade Helbredet fare? Jeg mener, at de lidende bør efter Guds Ord mødes med Kristenkærlighed og ikke jages paa Dør eller gives at forstaa, at de er i Vejen. Kan være, at man ved Bestemmelsen har villet rette paa et bestemt Ude, men det berettiger jo ikke til ved samme Bestemmelse at gøre ond og uret mod andre. Det har vel heller ikke været Meningen. Jeg har ingen

Grund til at tro, at Kredsen vil "tiltrane" sig Myndighed overfor Samfundet. Men jeg tror, den har taget for megen Myndighed overfor den enkelte Præsident i dette Tilfælde. Da jeg mener herved kun at gøre Kredsen og hele den forenedes Kirke en Tjeneste ved at pege paa det her i Bladet, saa man kan være lidt mere forsigtig med sine Vedtægter over hele Linien.

L. Johnson.

Hilsen og Tak.

Da jeg nu er kommen hjem fra min 3 Maaneders Rejse i California og Colorado, føler jeg Trang til at sende Vennerne paa de Steder, jeg besøgte, min hjertelige Tak for Skarlighed og Gæstfrihed, saa beredvillig udvijs mod mig under mit Ophold i Vesten. Det var mig en Glæde at møde gamle Venner og at sieste nyt Venkskab, som jeg kom frem, og at dele aandelige og timelige Gøder med eder. Jeg er særlig takfuld til Serren, der lod mig genvinde min Helbred under eders dejlige Klima paa Kysten.

Min Tid tillader ikke at skrive udførligt om min Rejse, men jeg vil ikke undlade at lægge et godt Ord ind for

Sanatoriet i Brush

og den Gerning, der gøres for Staklerne, som er angrebne af den frygtelige Sygdom Tuberkulose. Der gøres et opofrende og selvofnagende Arbejde af Brodrene og Søstrene der. I det hele taget synes der et trofast og godt Arbejde, der har kunnet bringe det saa vidt, som det er. Uden Tvivl skyldes dette meget Bønnen og den trofaste Støtte, Anstalten har faaet fra mange Steder. Men der kan endnu gøres mere, og der stilles Skriv til dem derude, som de ikke kan møde. Derfor tiltraenes endnu flere Sjæle. Landsmand, som Sanatoriet i Brush i Su. De 18 huse og 5 gamle samt hele Personalet paa Sanatoriet sendes en hjertelig Hilsen.

Eders forbundne
L. Johnson.

Efteraar!

Uh, nu kommer det kedelige Efteraar, hvor alt er saa trist og øde, ingen munter Fuglekvadder, ikke flere Udflugter. Nu er man tvungen til at sidde inde i den lange kedelige Vintertid. Saadanne og lignende Udtalelser hører man ofte, naar de første Regn paa Efteraaret indfinder sig, og dog har Naturen i Efteraaret Skønheder, som næsten overgaar Foraarets Pragt. Saaledes saa jeg et stort Træ i en Have, og hvad der særlig drog min Opmærksomhed, var den smukke Farverigdom, dette Træs Blade havde;

de varierede fra det mest bleggule til det skønneste brungule, og overit paa Toppen var der ligesom en skygge af grønne Blade. Disse grønne Blade, tænkte jeg, minder om det dejlige Foraar. Og ser man rundt paa Bløene, hvor forskellige Blomstertærter ligesom gør det sidste Forsøg paa at være med til at forskønne Naturen, inden de gaar til Hvile for Vinteren — deres Blade lister og gaae Farve, før de falder af, lige fra det grønne op til det skønneste dybe mørkebrune — og her man ud over Stoven, da møder Jætten det fortorvet farverigt Stue.

Ved saaledes at betragte Naturen i dens Skønhed i Efteraaret, som jeg til at sammenligne Nærstærterne med de forskellige Affinitet og Mennekeliv og saa der af, at man kan lære meget af Naturen igennem Aaret. Jeg vil først dvæle ved det tidlige Foraar, Naturens Morgen, hvor alt formes og begynder at blive frem og ligesom aabenbarer, hvad Slags Træer eller Planter det vil blive; man glæder sig i den Tid, for nu er det lyse, unge Foraar kommen, man mærker det overalt, her en lille Blante, her en lille Spire, der rekker Jorden, og noget vil komme op, men endnu ved man ikke, hvad det bliver til; det varer og brøder alle Vegne. Dette tidlige Foraar vil jeg ligne ved de hyftelige Vardomsdage, disse forløbne Dage, hvor man hyttes og plejes, som de smaa Spirer og Blade. I den Tid begynder alle de Gænsfaber og Evner og den Art, der er mest frembrædende i Værdier, at røre sig; det er en Tid, hvor alle Tilbøjeligheder maa behandles, nogle maa oprykkes og hede, om muligt, andre maa rettes og plejes, som en god og nyttig Plante, at den maa vokse op og blive til Gavn og Glæde for sine Omgivelser.

Ved at gaa endnu en lille Tid frem, træder man ind i det egentlige Foraar, Ungdommen. Saa man ud i Haven, da ser man alle de udvalgte Blomster i deres fulde Form og Skønhed, intet Under, at man elsker Foraaret; nu er alle de smaa Spirer og Blade blevet til Planter, alt vidner om Friskhed, Sundhed og Kraft. Se, hvor det Træ er smukt, betragt dets hvide og røde, saa friske og unge; her møder Jætten Violer, jmaa og bliv; der groer Liljer, røde, hvide og gule; lidt duffer Sorener, viollette og hvide; der staar Njers, Tulipaner, Guldental og over der er Njerne i alle Farver, fra det rene hvide til det dybe mørkerøde. Intet Under, at Njeren er saa bundret og bejagtet. Men hvad er det? Se de paa Naens klare Vandløb, der er ogsaa Blomster, ja, det er den dejlige Akande eller Vandløb. Jætten tager en anden Retning og standser ved Grøntagerne; de er ikke alene til Fryd for Jætten men ogsaa til overordentlig stor Nytte, naar de mødes, her er Guller, Njers, Njers, Agurker, Græskar, Peberrod, Granaal, Blomkaal, Kartoffler, og lidt ovre stikker et Hvidkaalshoved op, der vil ogsaa være med. Nu løfter man Jætten op til Frugttræerne af alle mulige Slags, i deres fuldstændige, duftende Blomstertærter, og Fugleneunger saa glade, som om de ved at kunne glædes til den Tid, Frugterne bliver modne. Forlad den Haven kommer man ud i Markene, hvor Kornvorter af alle Slags groer om Kap med Græsset, og over Aftenen hører Lærken sig jubelende mod Skjen; til sidst naar vi Skovledet, Indgangen til Skoven. Men her! Det er, som Fuglene modtager glad, os med et tusindstemmig Morgenbad.

Den, som aldrig har gæstet Skoven en tidlig Foraarsmorgen, kan ikke forestille sig, hvilken Fryd og Livsglæde en saadan Morgenhilsen fra Skovens fjedrede Sanglor kan give ens Hjerte med; da kan man ikke lade være med at udbræde: "Hvem kunde vel have Visdom til at indrette alt saa herligt og smukt, uden den alvise og almægtige Gud." Her i Skoven, den store alvorstilte, her den milde, lette Sommerluft huser blidt og ligesom en kærlig Haand ringe kærligt og venligt igennem Trætoppene; her staar gamle hundrede Aar, som Stormens Vælde og Tidens Tand ikke har for-

maaget at røffe en Tomme; trodsen de Stormløb fra alle Kanter staar de lige stot. Der staar den rante Graner, mørk og stiv, intet groer ved dens Fod, fordi den riger sine skarpe Naale saa langt den kan naa. Over der staar Jætten nogle høje grønne Blade, oh! det er Vægen, det herlige Vegeta, nu er man under dets joraarsfriske, fleggefulde Krone. Na! hvor er Vægen stot, naar i Foraaret; kan man tænke sig et immuere Billede, naar man fejler med det skønne lille Danmarks Skift, for sit Dje, end at se ind paa den smilende, fleggefule Strandbred, hvor Vægelunden vinker os i Møde, som vilde den nøde os til at udbræde: "Ja siken er Danmarks Land."

Som man gradvis gaar fra den tidlige Foraarsstid til det egentlige Foraar, saaledes fører Tiden os fra Vardommen ind i Ungdommen, Livets Foraar. Jeg elsker en Ungdom med Rinder røde og Nerver som hamret Staal.

Nu staar man i Ungdommen; Hil dig du unge, som fortaar at tage Vare paa din Ungdom og benytte den, saa den bliver din Glæde i Alderdommen.

Naar man ser ud over Ungdommen i Almindelighed, da møder Jætten, om end i en anden Forstand, det samme Billede som i Haven — Blomstervindlen i al sin Pragt, Grøntagerne med, hift og her at Kaalhoved. Hvad jeg særlig statter og beundrer et Mennekeliv for er, om han benytter de Evner og Talenter som Gud har skænket ham at bruge i Njens Tjeneste. Dog maa man vogte sig for at overburde sig selv; thi som en Rose er en Rose, og en Viol ikke kan blive andet end en Viol, saaledes kan vi Mennekeliv ikke blive anderledes, end vore Evner tillader. Men nu skal det tillige vise sig, om de Tilbøjeligheder, som spirede i vor Barnebetertid, er behandlet rigtigt, er det lille Ukraftsfulde ikke lagt øde, da vil det i Ungdommen søge at overgaa den nyttige lille Plante, som ikke ignes at gro ret stærkt; men er den daarlige Plante den stærkeste, da vil den ikke røde; thi nu i din Ungdom er den stærkest, lad den ikke saa Lov til at overgaa det gode i dit Hjerte; nej, væk med alle Laster og Daarligheder, søg den, hvor der findes en Hjertebevarende smukke Blomster, vær med til at løfte Land og Folk op fra den Dorffhed og aandelig Sløvhed, som de er henfalden i, søg at vække dem til Bevidsthed om de vigtige og store Forpligtelser, de har som Mennekeliv; vær med til at fremme alt skont og ædelt her i Livet, og du skal se, at Naturen er rig paa Farver og Illustrationer, naar vi aabner vore Sjæle og Sjæle for dem. Som paa en dejlig Foraarsmorgen i den friske grønne Stov med Blomsterrugt og Fuglesang, saadan er Ungdommen. Naar man lader Blikket glide ud over Ungdommen, med alle dens Vængler, Kræfter, og Virkelyst, da, naar disse Evner bruges ret, er den i Sandhed at ligne ved Naturen i Foraarsdragt. Derfor, Ungdom, søg at faa Forstaelse af, hvor stor Rolle du spiller i Livet; nu staar du fæf og modig, modtagelig for alt, hvad der ser skont og lyst ud. Hvis traadte du fra Vardomstiden ud paa Livets Vej, og nu udfolder Livet sig for dit Dje i alle dets forskellige Skikkelser og Tillokkelser. Men hilt da din Faders Formaning og forlad ikke din Moders Vord; maa ikke det vilde Kamp mellem dine to, nu store Planter i din Hjerte have; den ene Plante er Ufrugt, Synden, den anden er den nyttige Plante, Livet i Gud.

Det er Livet i Gud, vi Mennekeliv er bestemt til at leve. Vi er ikke skabte i Guds Billede og tillige bestemt til at ødelægge vort Ungdomsliv i Udvælgelse; nej, vi er skabte i Guds Billede, for at vi skulde leve i ham og med ham. Derfor, Ungdom, kom tilbage fra de sibiriske Veje; du ved, det er galt; aflaa ikke de hjælpende Hænder, som udtrækkes mod dig for at hjælpe dig paa den rette Vej. Disse Hænder er Guds Kirke med alle dens kristelige Foreninger; dem vil jeg ligne ved Væges smilende, fleggefule Krone; der kan du blive styrket og vedertogt, inden

Mayer
Martha Washington
Komfort Sko
De vil aldrig vide, hvad virkelig Komfort er, før De bruger Martha Washington Komfort Sko. De hjælper trætte og smertende Fødder og gør det til en Fornøjelse at spadseres. De passer sig en Handske og føler saa behageligt som en Strømpe. Ingen Plage med Knapper og Snører — de just trækkes paa og af efter Behag. Elastikken i Siderne "gir efter" ved enhver af Føddens Bevægelser, hvilket sikrer fri Bevægelse og perfekt Pasning. Absolut Komfort gærenteres.
Pris paa Effortløsninger. Kun de gamle har Navnet Martha Washington og Mayer. Handlsamerke afmærket paa Sælen. Tilbagevis Substituter. Deres Handlende vil forsyne Dem; hvis ikke, skriv til os.
Frit — Hvis De vil sende os Navnet paa en Handlende, som ikke sælger Martha Washington Komfort Sko, vil vi sende Dem gratis et portofrit et smukt Billede af Martha Washington, Storrelse 15x20.
Vi laver ogsaa Honorblit Sko, Leasing Lady Sko, Yerma Cushion Sko og Special Merit Skole-Sko.
F. Mayer Boot & Shoe Co.
Milwaukee, Wisconsin.

du igen begiver dig paa din Livsvandring. Den færnejunde Ungdom, som strider for Friheds Stjerne og planter i Sjællens Vælde Sandhedens friske Kræfter, det er den Ungdom, som er af saa stor Værdi for en Nation; den Skare skulde du høre til, være med til at drage vort Folk hen til Steder, hvor deres Sjellevik kan opbydes, hvor de kan lære at se og finde Glæde i at fremme det gode, skønne og ædle. Brug alle dine Evner, enten til Daad eller Dyrmintring, og du vil se, at alt, hvad der er højeret paa god Grund, vil ligesom den gamle hundrede Væge modstaa alle Storme, paa hvad Side de end kommer. Afsty alt, som ikke er til Fremgang for det gode og ædle i Livet.

Vær ikke en Taabe som saa mange er; de tror, de er Karle, naar de kan sige: Jeg er en Mand, jeg tager kun et eller to Glas; maaft du kan holde dig paa den Linie, men det er et Bøvefjæf, intet fornuftigt Mennekeliv vilde indlade sig paa. Man hører saadanne tantesløse Udtryk saa ofte, men hilt, du er med til at styrte saa mange, mindre karakteristiske Mennekeliv i Jordbærelse ved at være med til at opholde de smilende Sjæle, kaldet Salooner. Intet er mere forderveligt for Ungdommen. Der gaar den haabefulde Ungdom som hæderlige Mand og Kvinder ind ad en Dør og kommer ud af en anden som Forbrændere og Skager, nebrudte baade paa Sjæl og Legeme. Sig saa ikke, at du ikke ser noget galt i at tage et Glas eller to, og hilt paa, at mange Væfke jmaa gør en stor Na, og hvert Glas du tager er en Sten paa Soloubygningen. Du vil sige, du er tørstig. Det er tom Uudfyldning, der er andet og andre Steder, du kan faa din Tøfse stillet, end ved Spiritus i Salooner.

Nej, hvor skønne end alle de verdslige Foreninger er, kan de aldrig sammenlignes med Kirken. Det har mindre at sige, ved hvad Navn de nævnes; det er kun højeret paa at tilfredsstille de legemlige Krav og Attraaer, og inedens du er saa omhyggelig for dit Legemes Velvære, da dør dit Sjellevik, du agter ikke paa den Stemme, som bliver svagere og svagere i dit Hjerte, og som i lange Tider har tryglet om Uds. Du gjorde ikke noget, som kunde være af aandelig Værdi for dig selv eller andre.

Glem ikke, hvad du i Ungdommen næmmer, du fjalden i Alderdommen glemmer, saa for at faa en lys Alderdom, maa du benytte dine Evner og Kræfter i Njens Tjeneste. Nu fører Tiden os fra Foraaret og Sommer gradvis ind i Efteraaret, og paa samme Maade gaar du fra Ungdom og Mandom ind i Alderdommen.

Naar man betragter Alderdommen, da finder man, at den har stor Lighed med Efteraaret; som du i Efteraaret ser Blomsternes visne og Bladene falde af, saaledes er det med Mennekeliv, det bliver svagere og svagere, og Tanken drages da uvilkaarlig ind paa et lysere Omraade, og hvad dvæler de da helst ved? Ungdomslivets Minder. De je Billeder efter Billede basjere forbi, i Tanterne lever de den Tid over, igen.

Nogle af Minderne er saa lyse som den nysudsprængte Væg, andre saa hvide og mørke som den inde-

stuttede Gran, ude af Stand til at live og varme dem op i Alderdommen.

Jeg har hørt mange gamle Udtalelser, nogle lød saaledes: I vor Ungdom da var der unge Folk, da kunde vi rigtig mere os, enten ved at flaa vældige Slag paa Kroen. Der jes et tydeligt Bevis for, at hvad du i Ungdommen næmmer, du fjalden i Alderdommen glemmer. Være alle unge vilde lufte deres Sjæle og Sjæle for alt, hvad der drager nedad til Undergang og aabne Hjertet for alt, som løfter opad til alt, som kan være til Mennekelivs virkelige Gavn og Glæde; de vilde da ligesom den gamle nyde Fruigten i sin Alderdom ved at se tilbage paa et vortomt Liv i Njens Tjeneste.

Derfor unge Ven, som læser dette, lad os benytte vor Ungdom, ikke som forjævnede gamle, hvis hele Liv gik op i timelige Ting, men søg som den anden gamle at udnytte vor Plads i Livets Have. Søg som han gjorde, vær med til at vandre og bygge om de skønne Planter i Hjertebevarende og søg at jvække Udbrudets Væfse; da kan du ved at kaste dit Blik tilbage paa din Ungdom og ligesom Bladene paa Træerne vise os det skønneste, inden de falder af. Ved at arbejde i Njens Tjeneste i din Ungdom vil Bladene paa dit Livs træ straale i det smukkeste Farverigt, naar Solen for sidte Gang kafter sine Straaler over din rige Alderdom. Og saa til sidst kommer Aarets Aften, Vinteren. Alt jynes at være dødt, ingen Fuglesang, ingen Blomster, alt ser øde og forladt ud. Stoven frembyder ikke det Stue som før; hvorhen du vender Jætten, møder det kun høje nøgne Træer og Buske, lig Mennekeliv uden Sjellevik. Nu stryger Vinden, den lette, milde Sommervind, ikke mere legende og puffende igennem Væghullerne; nej, nu farer Vinterformene jvædende og huiltende igennem: de nøgne Grene og Træer; nu vil den regere. Men Træerne hvæder kun ved at hvæse hid og did, uden Livstegn. De er døde, men kun for Vinteren; thi Solens varme Straaler vil en skøn Foraarsmorgen væfke hele Naturen til Liv og Kraft. Saaledes er ogsaa vort Livs Vinter, naar alle Bladene paa vort Livs træ er faldne af, alle vore Evner og Talenter og alt, hvad Gud gav os at bruge i hans Tjeneste, er tagne fra os. Da ligner vi Skoven ved Vintertid, Stormen farer hen over vore Grave, alt jynes dødt. Men du sover kun som Træerne og Blomstjerne; for en underfuld Foraarsmorgen vil Solen fra Væfkelem stige op i al sin Herlighed, og dens milde varme Straaler vil da bevidne dig et nyt Foraar.

G. L.
Portland, Oregon.

Den gamle Teori at "det bedste betaar", kan med Rette anvendes paa Dr. Peters Kurio. I over 100 Aar har dette Lægemiddel betaaet Prøven som det fortrinligste Hælmiddel, og er i første Efterfølgelse nu end nogen Sinds før. Som Lægemiddel for Blodet, Maven og alle Livsorganerne har Kurio vist sig at være uden Lige. Den faaes ikke paa Apoteket, men kun hos hvevilt anfatte Agenter eller ved at henvende sig direkte til Gjæerne, Dr. Peter Fahrney & Sons Co., 112-118 So. Spring Ave., Chicago, Ill.

Seden, der ikke gaar op gennem Skorstøenen

De faar en umaadelig, direkte Sæde af hver eneste Unze Brændsel — der er ingen Skorstøene eller lange Rør til at optage Seden fra en

PERFECTION Olie Øvn
(Forjynet med røgfri Øvindelse)
Vær den fra Bærelse til Bærelse. Sfru Vægen højt op eller langt ned — ingen Øs — ingen Lugt — automatisk røgfri Øvindelse forhindrer det. Messingbeholderen tager 4 Quarts, brænder 9 Timer. Elegant udført i "Nidel" eller "Japan". Over Øvn garanteret.

Rayo Lampen giver et stabilt, Lys til at læse ved — hvad De ønsker for de lange Aftener. Lavet af nikkelletteret Messing, nyeste forbedrede Central Brænder. Hver Lampe garanteret. Har Handlende i "Perfection" Olie Øvnen eller "Rayo" Lampen tilfriv nærmeste Agent.

STANDARD OIL COMPANY
(Incorporated)

